

Δημοσιογράφος : Οι περιφερειακές εκλογές κύριε Μπόλαρη είναι οι μόνες σίγουρες. Ξέρουμε ότι σίγουρα θα γίνουν το Μάιο. Από εκεί και πέρα εάν θα έχουμε και άλλες κάλπες πιο πριν είναι κάτι το οποίο δεν το ξέρουμε, δεν έχει ξεκαθαρίσει.

Μπόλαρης : Καλή σας μέρα λοιπόν. Ναι, οι περιφερειακές εκλογές με νόμο έχουν προσδιοριστεί ότι θα γίνουν μαζί με τις ευρωεκλογές, αλλά ωστόσο μένει να ορκιστεί κανείς για το πότε θα γίνουν.

Δημοσιογράφος : Διαβάζαμε χθες ότι θα αλλάξει το σύστημα επιλογής, εκλογής μάλλον, δημάρχων και δημοτικών συμβούλων. Ότι θα έχουμε 2 ψηφοδέλτια, στο ένα τους δημάρχους, στο άλλο τους δημοτικούς συμβούλους. Θα ισχύσει το ίδιο και για την περιφέρεια ;

Μπόλαρης : Έχουμε ένα μεγάλο πρόβλημα, το οποίο πρόβλημα στη χώρα λέγεται έλλειμμα πολιτικής. Επιχειρείται από πολλούς, ιδιαίτερα από την κυβέρνηση, από κόμματα, αυτό το έλλειμμα πολιτικής να το αντικαταστήσουμε με διαχείριση, με διαχειριστικές πράξεις έτσι ώστε να μπορούμε να επηρεάσουμε πολίτες, αποφάσεις, αποτελέσματα. Όταν λοιπόν κάποιος διαπιστώνει πως υπάρχει αναντιστοιχία των πολιτικών που εφαρμόζονται με τον κόσμο, αντί να κοιτάξει να εναρμονίσει τις πολιτικές αυτές ώστε οι πολιτικές να είναι προς το συμφέρον του τόπου και προς το συμφέρον των πολιτών, επιχειρεί να αλλάξει τον νόμο για να δημιουργήσει παράλληλα αποτελέσματα, τα παρακολουθώ και θλίβομαι, γιατί μακάρι να ήταν απλά η αλλαγή αυτή. Δυστυχώς είναι μια λογική που επικρατεί σήμερα στη χώρα, μια λογική που εφαρμόζεται από την κυβέρνηση καθ' υπαγόρευση της ηγέτιδας δύναμης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκτελείται ένα σχέδιο, εφαρμόζεται ένα πρόγραμμα το οποίο έχει σχεδιαστεί από άλλους, εκτός χώρας, έχει εφαρμοσθεί σε άλλους λαούς, σε άλλο λαό που έχει άλλα μεγέθη, αλλά πληθυσμιακά μεγέθη, αλλά οικονομικά μεγέθη, άλλη κοινωνία, άλλη νοοτροπία, άλλη δημόσια διοίκηση. Αυτό το πρόγραμμα εφαρμόζεται στη χώρα και τα αποτελέσματα τα βιώνουμε καθημερινά. Δηλαδή επειδή και οι περιφερειακές εκλογές και οι δημοτικές εκλογές είναι μέρος του

πολιτικού προβλήματος της χώρας θέλω να πω πως στο τέλος αυτά τα χρόνια έχουμε καταφέρει, το καταφέρει μέσα σε εισαγωγικά γιατί δεν πρόκειται περί επιτυχίας, αλλά περί θλιβερής αποτυχίας, έχουμε καταφέρει να μετατρέψουμε ένα πρόβλημα που είχε η χώρα, το οποίο ήταν το πρόβλημα ελλείμματος, να το μετατρέψουμε απ το πρόβλημα του ελλείμματος, του δημόσιου ελλείμματος σε πρόβλημα οικονομίας, σε πρόβλημα της πραγματικής οικονομίας και σε πρόβλημα της κοινωνίας. Και αυτή η μετατροπή του δημοσιονομικού ελλείμματος σε πρόβλημα της πραγματικής οικονομίας που τσακίζει την μικρομεσαία ελληνική επιχείρηση, που διογκώνει την ανεργία, και δημιουργεί τεράστιο πρόβλημα στην κοινωνία, στο τέλος σπρώχνει, σπρώχνει εκβιαστικά, πειθαναγκάζει τους πολίτες για να εκφράσουν την οργή τους και τη να δυσαρέσκειά τους, να εκφράζονται δημοσκοπικά με προτίμηση στα άκρα και αντί αυτό να προβληματίσει, βλέπουμε μία σειρά από διαχείριση, από διαχειριστικές πράξεις οι οποίες στόχο έχουν να επηρεάσουν το εκλογικό αποτέλεσμα. Δεν γίνεται με διαχειριστικές κουτοπόνηρες παρεμβάσεις να αλλάξει το εκλογικό αποτέλεσμα, το εκλογικό αποτέλεσμα θέλει άλλη πολιτική για να επηρεαστούν οι πολίτες. Στο μέτρο και στο βαθμό που οι πολίτες δεν βλέπουν ότι οι παρεμβάσεις που γίνονται, γίνονται για να στηριχθεί ο πολίτης, για να πάρει μπρος η οικονομία, για να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας στο ίδιο μέτρο και στον ίδιο βαθμό θα εκφράζει κάθετα οργή, δυσαρέσκεια και αυτήν θα την αποτυπώνει με την ψήφο του. Γι' αυτό και έχει σημασία στο Δημόσιο λόγο να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους, να σταματήσει η φλυαρία περί τρόικας, δεν υπάρχει τρόικα. Ακούω καθημερινά ξέρω τι λέγεται, ξέρω τι λέγεται 3 χρόνια, η πολιτική που εφαρμόζεται είναι η πολιτική που επιβάλλεται από μία συγκεκριμένη χώρα και η πολιτική αυτή εφαρμόζεται στον ευρωπαϊκό Νότο άσχετα από το εάν έχουν από το εάν υπάρχει τρόικα ή όχι, εφαρμόζεται στην Ελλάδα, εφαρμόζεται στην Ιταλία, στην Ισπανία, στην Πορτογαλία, στην Κύπρο, δηλαδή εφαρμόζεται στον ευρωπαϊκό Νότο και σε κράτη τα οποία έχουν διαφορετικά προβλήματα μεταξύ τους. Η Κύπρος δεν είχε το πρόβλημα το ελλαδικό, η Κύπρος είχε τραπεζικό πρόβλημα. Τους εφαρμόζουν την ίδια συνταγή με την Ελλάδα. Ε ! αυτό σημαίνει ότι κάποιος έχει ράψει ένα κοστούμι και το φορά σε λαούς, σε κράτη με τραγικά αποτελέσματα. Υπάρχει ο αρχαίος ελληνικός μύθος του

Προκρούστη. Όλοι πρέπει να χωρέσουν στο ίδιο τραπέζι. Ότι περισσεύει το κόβουμε. Σε αυτό το κλίμα θα γίνουν και οι περιφερειακές εκλογές και οι δημοτικές εκλογές τον Μάιο μαζί με τις ευρωεκλογές. Το ξαναλέω, να μην ορκιστεί κανείς αν δεν υπάρξουν άλλοι παράμετροι. Οι περιφερειακές και οι δημοτικές εκλογές βέβαια γίνονται σε μία χώρα η οποία έχει συγκεκριμένα προβλήματα είναι μέσα σε μία περιδίνηση κρίσης και όσο και εάν εκπέμπονται αντιφατικά μηνύματα από πλευράς του υπουργείου οικονομικών έχουμε πρωτογενές πλεόνασμα, δεν έχουμε, θα έχουμε, θα είχαμε, και τα λοιπά λοιπά, το σίγουρο είναι ότι αυτό το πρόγραμμα που εφαρμόζεται επειδή ακριβώς έχει τα χαρακτηριστικά που είπαμε δεν βγαίνει. Γιατί έχει σχεδιαστεί από άλλους για άλλο χώρο, για άλλο λαό, για άλλη νοοτροπία, για άλλη διοίκηση. Και το ζήτημα είναι πως αυτή την στιγμή μία σειρά από πρόθυμους αντί να αντιτάξουν ελληνική πρόταση, αντί να αντιταχθεί η ελληνική πολιτική πρόταση η οποία θα έχει στόχο όχι να γυρίσουμε στο 2005 ή έστω 2000 άλλα να ξεπεράσουμε της αβελτηρίες, τα προβλήματα, της αδιαφάνειας που είχε η λειτουργία του συστήματος και να πάμε μπροστά, εφαρμόζουμε αδιαμαρτύρητα ένα πρόγραμμα το οποίο έχει αποδείξει ότι δεν βγαίνει. Να από 2 παραδείγματα των ημερών. Γίνεται μία μεγάλη συζήτηση αυτές τις μέρες για τα ελληνικά αμυντικά συστήματα, δηλαδή για την ελληνική βιομηχανία όπλων και για την ΕΛΒΟ την ελληνική βιομηχανία οχημάτων. Είναι 2 επιχειρήσεις του ελληνικού κράτους οι οποίες δίνουν την δυνατότητα στον ελληνικό στρατό να έχει σε ένα μεγάλο βαθμό αυτονομία και είναι επιχειρήσεις οι οποίες το προηγούμενο διάστημα όταν υπήρξαν κατάλληλες πολιτικές ήταν ο εξαγωγικές βιομηχανίες. Τι γίνεται λοιπόν σήμερα ; Θα δείτε και την χθεσινή ειδησεογραφία και τη σημερινή. Υπάρχει σαφές μήνυμα από πλευράς της λεγόμενης τρόικας, το ξαναλέω δεν είναι τρόικα ,είναι συγκεκριμένη πολιτική υπερδύναμη της Ευρώπης, λέει, αυτές οι βιομηχανίες πρέπει να κλείσουν. Τι θα γίνει αν θα κλείσουν ; Η χώρα θα πρέπει να αγοράζει όλα τα οχήματα και του στρατού και της Αστυνομίας και του Λιμενικού, Αεροπορίας και τα λοιπά, θα πρέπει να τα αγοράζει από το εξωτερικό. Ποιός θα κερδίσει από αυτό ;

Δημοσιογράφος : Οι χώρες που τα παράγουν και είναι πολύ συγκεκριμένες,

Μπόλαρης : Ιδιαίτερα η συγκεκριμένη χώρα. Τι θα γίνει εάν κλείσουν τα ελληνικά αμυντικά συστήματα ; Ακριβώς το ίδιο. Μα το τελευταίο διάστημα τι έγινε ; Και θα ήθελα να παρακαλέσω εδώ, όσους από τους ακροατές έχουν την υπομονή να ακούν και να φλυαρία μας, να τους πω ότι στο έλλειμμα της χώρας για το οποίο αναγκαζόμαστε να εφαρμόζουμε προγράμματα ύφεσης, υπολογίζονται και όσα χρήματα δαπάνησε η χώρα για την αγορά των υποβρυχίων. Και ξέρουμε ότι για την αγορά των υποβρυχίων δόθηκαν και πολλές μίζες και μαύρα χρήματα, δυστυχώς όχι μόνο στον Τσοχατζόπουλο αλλά και σε φορείς και σε παράγοντες και σε κόμματα και ότι αυτά τα χρήματα που δόθηκαν ως μίζες είναι μέρος της τιμής των υποβρυχίων, όπως μέρος της τιμής των υποβρυχίων, δηλαδή χρημάτων που πλήρωσε ο ελληνικός λαός είναι και το υπερτίμημα, αυτό δηλαδή το οποίο κέρδισε η εταιρεία. Αυτά λοιπόν τα χρέωσαν, όχι οι Έλληνες αλλά η εταιρεία η οποία παρήγαγε τα όπλα. Στο χρέος μας, στο χρέος της χώρας για το οποίο μας κουνούν το δάχτυλο και κάνουν και ντιμπέϊτ στη Γερμανία, υπάρχουν υπέρ τιμήματα και μαύρο χρήμα το οποίο με πρωτοβουλία των αγοραστών ενσωματώθηκε στην τιμή, δηλαδή ενσωματώθηκε στο χρέος του ελληνικού κράτους, δηλαδή επιβάρυνε στον Έλληνα πολίτη αυτόν ο οποίος σήμερα τρέχει αλαφιασμένος να πληρώσει στην εφορία και αυτά τα χρήματα είναι πολλά δισεκατομμύρια. Αυτοί λοιπόν οι οποίοι επιβάρυναν με την Ζίμενς, με την Χάϊ Ντε Βε, με τη Φέρροσταλ, με την Μαν, με το μετρό, με τους αξονικούς τομογράφους, το ελληνικό χρέος και σήμερα μας λένε ότι πρέπει να το πληρώσουμε αυτό, με τη σκληρή πολιτική που εφαρμόζεται, σήμερα μας λένε κλείστε και άλλες βιομηχανίες για να εξαρτηθείτε περισσότερο από τη δική μας βιομηχανία για να μπορούμε να σας πουλούμε πάλι με μίζες και με υπερτιμήματα και να σας ξανά αυξήσουμε αν το χρέος του.

Δημοσιογράφος : Και να χάσουν 2.000 άνθρωποι τη δουλειά τους.

Μπόλαρης : Και αντί επομένως αυτή την στιγμή να υπάρχει μέριμνα και κάποιοι να τρέχουνε, από πλευράς κυβερνήσεως και από πλευράς διοικήσεων, αυτών των συγκεκριμένων εταιρειών και όχι μόνο αυτών, γιατί βλέπετε ότι εδώ γίνεται

συζήτηση να πουλήσουμε την ΕΥΑΘ. Δηλαδή τι να πουλήσουμε ; Να πουλήσουμε σε ξένους την διαχείριση του νερού. Να πουλήσουμε σε ξένους την διαχείριση της ΕΥΔΑΠ το νερό. Ο ελληνικός λαός από τον καιρό της φτώχειας και της μαύρης πείνας έβαλε χρήματα για να κάνει υποδομές στην Αθήνα, να φέρει νερό από την λίμνη του Μαραθώνα, μετά να φέρει νερό από τη λίμνη της Υλίκης, μετά να φέρει νερό από τον Μόρνο, 300 χιλιόμετρα μακριά, να έχει στημένες όλες τις υποδομές στην Αθήνα και σήμερα να λέμε, ελάτε να πουλήσουμε την ΕΥΔΑΠ. Τι να πουλήσουμε ; Αφού είναι φτιαγμένες οι υποδομές. Ναι, θέλουν βελτιώσεις, ωραία. Το ζήτημά μας είναι αν θα βελτιώσουμε τις υποδομές ; Άν θα κάνουμε τις επισκευές ; Που δεν γίνεται αυτό ; Ποιοί λοιπόν είναι αυτοί οι οποίοι συζήτησαν ότι πρέπει να πωληθεί η ΕΥΑΘ και η ΕΥΔΑΠ στην Αθήνα, τι να πουλήσουμε ; Το δώρο του Θεού, το νερό του Μόρνου ; Να το διαχειρισθούν οι Γερμανοί και οι Γάλλοι ; Με ποιο δικαίωμα ; Αυτά τα ζητήματα είναι τα μείζονα ζητήματα. Βλέπετε ότι ενώ ο κόσμος ο οποίος δέχεται καθημερινές επιθέσεις, καταγιγιστικές επιθέσεις από τα μεγάλα μέσα μαζικής ενημέρωσης σε μια προσπάθεια να τον πείσουν ότι δεν γίνεται τίποτα, σε μια προσπάθεια να τον πείσουν ότι όλα είναι μονόδρομος. Μονόδρομος ήταν όσα έλεγε ότι Αλογοσκούφης, μονόδρομος ήταν ο Παπακωνσταντίνου, μονόδρομος είναι ο Στουρνάρας, μονόδρομος. Γιατί ; Γιατί θέλουμε έναν κόσμο ο οποίος είναι σε κατάθλιψη. Γιατί αν ο πολίτης είναι σε κατάθλιψη δεν μπορεί να σκεφθεί. Δεν μπορεί να αντιδράσει σωστά. Αυτός ο οποίος είναι σε κατάθλιψη μπορεί κάποια στιγμή να αντιδράσει. Και θα αντιδράσει χωρίς περίσκεψη και θα δημιουργηθούν περισσότερα προβλήματα. Το κρίσιμο λοιπόν σε αυτήν την στιγμή είναι να μπορούμε να κατανοήσουμε το πρόβλημα. Δηλαδή η λύση, κυρία Μικέλη θα δοθεί από την πολιτική. Το πρόβλημα είναι πολιτικό, η λύση θα δοθεί από την πολιτική. Εκείνο που χρειάζεται είναι καθαρός πολιτικός λόγος, έντιμος πολιτικός λόγος σε συνάρτηση με το καθημερινό πρόβλημα του κόσμου, του πολίτη. Δεν λύνεται το πρόβλημα με τους περισσότερους φόρους. Το πρόβλημα λύνεται μόνο αν πάρουμε μπρος, αν πάρει μπρος η οικονομία. Διαπιστώνετε και εσείς, διαπιστώνω και εγώ, διαπιστώνουν και οι ακροατές που μας ακούνε ότι αυτή η κυβέρνηση λειτουργεί με 2 υπουργούς. Έχει τον υπουργό οικονομικών ο οποίος κόβει και ράβει καθημερινά μέτρα και τον υπουργό Δημόσιας τάξης για

την επιβολή τους. Ο υπουργός ανάπτυξης,, το είπα προχθές και στην Βουλή, επί ένα χρόνο τώρα στη Βουλή δεν δικαιολογεί τον τίτλο του υπουργείου του. Μηδενική παρέμβαση. Ο υπουργός αγροτικής ανάπτυξης, μηδενική παρέμβαση. Εάν λοιπόν τα παραγωγικά υπουργεία, για να μην πω όλα, Ναυτιλίας, Τουρισμού και τα λοιπά, αν τα παραγωγικά υπουργεία παρακολουθούν ως θεατές την κατάσταση της χώρας, εάν τα παραγωγικά υπουργεία δεν παρεμβαίνουν για να στηριχθεί η ελληνική επιχείρηση, η μικρή, η μεσαία, η μεγαλύτερη επιχείρηση εάν περιμένουμε ότι θα πέσει η μάνα από τον ουρανό δηλαδή ότι θα έρθουν ξένοι επενδυτές, είμαστε γελασμένοι. Η χώρα δεν παίρνει μπρός αν πουλήσουμε δέκα μεγάλα φιλέτα της ελληνικής οικονομίας. Η χώρα θα πάρει μπρος όταν πάρει μπρος η μικρή, η μεσαία ελληνική επιχείρηση για να παράξει προϊόν, να παράσχει υπηρεσίες. Οι οποίες και το προϊόν και οι υπηρεσίες πρέπει να είναι ανταγωνιστικές, να έχουνε εξωστρέφεια για να μπορεί να παραχθεί στον τόπο χρήμα, να μείνει χρήμα. Άρα να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας. Αυτό όπως βλέπουν και οι πολίτες μας, οι συμπολίτες μας, δεν γίνεται. Υπάρχει μανία, εμμονή στην λογική των φόρων. Μα πως θα πάρεις από αυτόν που δεν έχει ;

Δημοσιογράφος : Αυτή την στιγμή η μικρή επιχείρηση δεν μπορεί να λειτουργήσει, γιατί ο επαγγελματίας χρωστάει ΤΕΒΕ άρα δεν μπορεί να πάει στην Εφορία να σφραγίσει τιμολόγια, χρωστάει και τιμολόγια και ενδεχομένως να έχει απλήρωτα και κάποια άλλα, για παράδειγμα το Επιμελητήριο οπότε δεν μπορεί ούτε την ταμειακή του να σφραγίσει, ούτε τιμολόγια να σφραγίσει, δεν έχει χρήματα να πάρει εμπόρευμα ή πρώτη ύλη, άρα τι κάνει ; Βάζει λουκέτο. Και λουκέτο βάζει και χρωστάει.

Μπόλαρης : Να σας το πω απλά αυτό. Που είναι παγιδευμένοι αυτή την στιγμή ,που είναι παγιδευμένο το πρόγραμμα, που είναι παγιδευμένο το υπουργείο οικονομικών, που είναι παγιδευμένοι αυτή οι οποίοι μας δίνουν τις εντολές. Λένε, δεν πιάνουμε τους στόχους. Αφού δεν πιάνουμε τους στόχους βάλτε και άλλα μέτρα. Δηλαδή σε ένα άδειο πηγάδι που τελείωσε το νερό και δεν έχει να αντλήσει άλλο, δεν έχει άλλη η φοροδοτική ικανότητα ο Έλληνας, αυτοί τι λένε

; Θα ρίξουμε μεγαλύτερο κουβά. Ε ! ρίχτε τον. Δεν έχει νερό. Μα αν δεν έχει νερό θα ρίξουμε πιο μεγάλο Κούβα. Ρίξτε τον. Δεν έχει νερό. Το πρόβλημα ξέρετε ποιο είναι ; Δεν είναι ο τι δεν πιάνουμε τους στόχους. Το πρόβλημα είναι ότι έχουμε βάλει λάθος στόχους. Αντί λοιπόν το υπουργείο, ο κύριος Στουρνάρας να καθίσει στο υπουργικό Συμβούλιο που δεν συνεδριάζει, στη Βουλή, στην οποία επιβάλλουν σταλινικώς αποφάσεις, κάθε λίγο και λιγάκι, αντί να καθίσουν και να πουν, η στοχοθεσία που έχουμε βάλει για το πρόγραμμα είναι λάθος και πρέπει να την αλλάξουμε και αυτή την στοχοθεσία πρέπει να τη συζητήσουμε με αυτούς οι οποίοι επιβάλλουν από το εξωτερικό τη στοχοθεσία, θα άλλαζαν τα πάντα. Θα άλλαζε το κλίμα στην χώρα. Τι σημαίνει αλλάζω τη στοχοθεσία ; Σημαίνει αλλάζω τους χρόνους. Αν σε μία μικρή επιχείρηση πας και της πεις, θα πρέπει να μου δίνεις 1.500 € τον μήνα, δεν έχω σου λέει ο άλλος, εγώ βγάζουν 1.000 € τον μήνα, αν λοιπόν επιμένεις στα 1.500 € η λύση είναι μία, θα κλείσει η επιχείρηση. Αν όμως στην μικρή επιχείρηση του πεις, βγάζεις 1.000 € ; οκ, Θα μου δίνεις 200 € τον μήνα και για να ανταποκριθείς στις υποχρεώσεις σου, σου δίνω μεγαλύτερο βάθος χρόνο. Θα ζήσει η επιχείρηση, θα σώσεις τις θέσεις εργασίας, θα μπορεί να είναι μέσα στην παραγωγή, στην πραγματική οικονομία και να μη δημιουργήσεις κοινωνικό ζήτημα. Αυτό λοιπόν το ζήτημα, το βάθος χρόνο, είναι εκείνο το οποίο δεν διαπραγματεύτηκε, δεν έπαιξε, δεν συζήτησε σε αυτή την φάση η κυβέρνηση. Και ενώ βγαίνει καθημερινά το διεθνές Νομισματικό Ταμείο, οι Αμερικανοί δηλαδή, και λένε, το πρόγραμμα δεν είναι βιώσιμο, . Τι σημαίνει το πρόγραμμα δεν είναι βιώσιμο ; Στα ελληνικά της αγοράς, το πρόγραμμα δεν βγαίνει. Εάν λοιπόν το πρόγραμμα δεν βγαίνει και το λέει ο ένας από τους 3 δανειστές, τότε ποιος επιμένει για να εφαρμοσθεί ένα πρόγραμμα που δεν βγαίνει ; Το είπα προηγουμένως να μην το ξαναπώ. Δεν έχω πρόβλημα με τον λαό και με την χώρα, έχω πρόβλημα με την πολιτική, με την νοοτροπία η οποία υπάρχει στο νεοσυντηρητικό σύστημα της Μέρκελ το οποίο επιχειρεί επιβολή, όχι μόνο στην Ελλάδα. Και στην Ιταλία και στην Ισπανία και στην Πορτογαλία. Απλώς τα μεγέθη μας είναι διαφορετικά. Δεν μπορούσαν ποτέ να πούνε στην Ιταλία, μια χώρα η οποία είναι στους G8, στις 8 πλουσιότερες χώρες, ελάτε να υπογράψετε. Δεν μπορούσαν να το πουν. Σε εμάς το πήγανε σταλινικώς και το επέβαλλαν. Άρα υπάρχει ένα ζήτημα το οποίο

αν θέλετε να το ξεκινήσουμε από την αρχή, είναι ζήτημα λειτουργίας Δημοκρατίας στον χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εμείς κυρία Μικέλη πήγαμε σαν λαός, σαν Έλληνες και ενταχθήκαμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση γιατί το ιδεολόγημα, η πρόταση, το όραμα που είχαν οι ηγέτες που έστησαν την Ευρωπαϊκή Ένωση ήταν πως είμαστε μία ενότητα στην αρχαιότερη Ήπειρο, στην Ήπειρο του πολιτισμού, στην Ήπειρο της Δημοκρατίας, ισοτίμων και ισοδυνάμων κρατών όπου ο καθένας ανάλογα με τον πληθυσμό του έχει την παρέμβασή του, ακούγεται η άποψη του. Σήμερα όταν προσέρχονται οι υπουργοί στο Γιουρογκρούπ, προσέρχονται με την ιδιότητα, ο ένας του δανειστή, του ισχυρού και οι άλλοι με την ιδιότητα των οφειλετών, των αδυνάμων, όπου ο ένας κωνώντας το δάχτυλο υπαγορεύει πολιτικές και είναι πολύ σημαντικό να πούμε ότι ο Ιταλός υπουργός των οικονομικών, ο προηγούμενος, όταν ο ρωτήθηκε, μα τι είπατε κύριε Υπουργέ στο Γιουρογκρούπ ; απάντησε με πολύ σκωπτικότητα, πλην απολύτως πολιτικά, δείχνοντας το μείζον πρόβλημα που υπάρχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Απάντησε, μα στο Γιουρογκρούπ δεν πάμε για να μιλήσουμε, πάμε για να ακούσουμε. Νομίζω πως η φράση αυτή του Ιταλού υπουργού οικονομικών τα έχει πει όλα. Έχει πει ποιο είναι το πρόβλημα της Ευρώπης σήμερα.

Δημοσιογράφος : Πως έχουν ανατραπεί τα πάντα.

Μπόλαρης : Εάν λοιπόν σήμερα εμείς εδώ, οι Έλληνες, ευρωπαϊκός λαός, δε συζητήσουμε το ζήτημα της Δημοκρατίας στην Ευρώπη και επιτρέπουμε στην χώρα μας μέσα να υπάρχουν Γερμανοί υφυπουργοί οι οποίοι καθοδηγούν, ο ένας την κυβέρνηση και ο άλλος την τοπική Αυτοδιοίκηση, να, που είμαστε ξανά στην τοπική Αυτοδιοίκηση και στις εκλογές, με αρμόδιο υφυπουργό μέσα στην χώρα, εάν αυτό το ζήτημα της Δημοκρατίας δεν το συζητήσουμε, εάν δεν το αναδείξουμε, εάν δεν το κάνουμε μείζον, πρώτο θέμα συζήτησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τότε λειτουργούμε αμυντικά, είμαστε στριμωγμένοι στη γωνία και τρώμε ξύλο από τους ισχυρούς. Και στο ίδιο διάστημα ενώ ο κάθε ένας από εμάς τους πολίτες, πανικόβλητος θα τρέχει για να μπορέσει να αντιμετωπίσει τα έξοδα της επιχείρησης, τα ασφαλιστικά του, τα παιδιά του, τις αρρώστιες,

τους γονείς του, την ίδια στιγμή κάποιοι άλλοι, μεγάλοι, χρησιμοποιώντας πολιτικούς οι οποίοι έχουν εκτεθεί από τις προηγούμενες κυβερνητικές κρίσεις, και όταν λέω έχουν εκτεθεί εννοώ αυτούς οι οποίοι ήταν αρμόδιοι για τις προηγούμενες μεγάλες αγορές, τα μεγάλα έργα στο κράτος ,προκειμένου να αυξήσουν την εξάρτηση της χώρας, κλείνοντας αμυντικές βιομηχανίες, αγοράζοντας λιμάνια, αγοράζοντας τις εταιρείες του νερού, τις εταιρείες της ενέργειας και τα λοιπά.

Δημοσιογράφος : Ο κύριος Τσίπρας επανειλημμένα ανέφερε κάτι παρόμοιο με αυτό που μας λέτε τώρα, ότι θα πρέπει να υπάρχει συσπείρωση στον ευρωπαϊκό Νότο για να ανατραπεί η κατάσταση που υπάρχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Μπόλαρης : Είναι απολύτως σαφές ότι χρειαζόμαστε, δεν είναι μόνο ο Νότος, η Ιρλανδία δεν είναι νότος, είναι Βορράς. Ο κύριος όγκος των χωρών είναι πραγματικά ο ευρωπαϊκός Νότος. Και η Ιρλανδία έχει πρόβλημα και είναι κοινό μυστικό, μπορεί να μην λέγεται, είναι κοινό μυστικό. Πρόβλημα αντίστοιχο, μεγάλο έχει και η Γαλλία. Αυτά τα οποία έκανε προχθές ο κύριος Ολάντ, προστρέχοντας να δηλώσει πρόθυμος για να επιχειρηθεί η επέμβαση στη Συρία είναι προσπάθεια να εξάγει το πρόβλημα από τη χώρα του, να φύγει, να αλλάξει την ημερήσια διάταξη, η οποία ημερήσια διάταξη στη χώρα του σαφέστατα δεν είναι καθόλου ευνοϊκή, για κάθε κυβερνώντα. Όπως δεν είναι για τον Σαρκοζί, δεν είναι για τον Ολάντ διότι η Γαλλία έχει τεράστιο πρόβλημα. Εάν λοιπόν η μεγάλη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει αυτήν την στιγμή πλεόνασμα, το οποίο πλεόνασμα ισοδυναμεί με τα ελλείμματα που έχουν οι χώρες του Νότου, οι περιφερειακές, Ιρλανδία και προκαλεί με τις λογικές της ύφεσης, σαφέστατα υπάρχει ζήτημα Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υπάρχει ζήτημα Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και ιδιαίτερα αυτό το ζήτημα θα πρέπει να το θέσουν, να το σηκώσουν οι χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου οι οποίες έχουν υποστεί και το μεγαλύτερο πλήγμα.

Δημοσιογράφος : Τι θα γίνει τώρα στην Συρία κύριε Μπόλαρη; Δηλαδή στην επέτειο της 11ης Σεπτεμβρίου θα έχουμε χτύπημα στη Συρία ;

Μπόλαρης : Κατ' αρχάς να πούμε για την Συρία, γιατί γίνεται μια συζήτηση ότι υπάρχει εμφύλιος πόλεμος, να πούμε δύο κουβέντες. Στη Συρία υπάρχει αυτή την στιγμή, δύο, δυόμισι χρόνια περίπου, γίνονται μάχες, γίνονται συγκρούσεις από σουνίτες αντάρτες οι οποίοι υποστηρίζονται από την Τουρκία και τα αραβικά κράτη, με παρουσία της Αλ Κάϊντα, με παρουσία Τσετσένων ανταρτών και Βόσνιων ανταρτών. Δηλαδή έχουμε ξένα στρατεύματα μέσα στην Συρία τα οποία είτε είναι φονταμενταλιστές, είτε είναι μισθοφόροι οι οποίοι επιχειρούν ανατροπή του καθεστώτος. Ο Άσαντ στέκεται διότι δίπλα του έχουν συμπαταχθεί οι αλεβίτες, οι σίιτες και οι χριστιανοί. Ο πόλεμος δηλαδή εκεί έχει χαρακτηριστικά τα οποία έχουν σχέση και με το θρήσκευμα. Οι πολίτες οι οποίοι έχουν συμπαταχθεί στον Άσαντ, είναι πολίτες οι οποίοι ξέρουν πως θα μετατραπεί η Συρία σε Ιράκ με ατελείωτες σφαγές, βομβιστικές ενέργειες, εκρήξεις και τα λοιπά. Για τον εαυτό τους παλεύουν υποστηρίζοντας τον Άσαντ. Σε αυτήν λοιπόν την ιστορία επιχειρείται από πλευράς των Ηνωμένων Πολιτειών μια απίστευτη πράξη. Επιχειρούν να παρέμβουν και να συμπαταχθούν με την Αλ Κάϊντα. Δηλαδή από την μια έχουνε κάνει ιδεολόγημα σε όλον τον κόσμο ότι χρειάζεται να υπάρξει πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, την οποία τρομοκρατία την κατευθύνει η Αλ Κάϊντα και έρχονται στην Συρία για να ενισχύσουν τους τρομοκράτες οι οποίοι παρεμβαίνουν στην Συρία. Είπα προχθές με ένα κείμενο το οποίο δημοσιεύθηκε, πως οι κινήσεις από πλευράς ελληνικής κυβέρνησης και απολύτως βιαστικές ήταν και απολύτως εσφαλμένες ήταν. Διότι είδατε ότι το βρετανικό Κοινοβούλιο ψήφισε κατά της συμμετοχής των Βρετανών σε αυτή την διαδικασία και ο Κάμερον, ο πρωθυπουργός ενώ μπορούσε επικαλούμενος βασιλικό διάταγμα να αγνοήσει την ψηφοφορία στη Βουλή, δεν το έκανε. Έφτασε στο σημείο ο Ομπάμα να κάνει πίσω και να πει, πρέπει να πάω στο Κογκρέσο. Εάν λοιπόν οι Ηνωμένες Πολιτείες και η μεγάλη Βρετανία λένε ότι πρέπει να πάνε στα κοινοβούλια τους, ποιοί νομιμοποιούνται στην Ελλάδα να βγούνε και να πούνε, ότι θα αλλάξουνε την γεωστρατηγική θέση, την γεωστρατηγική κατάσταση στην Ελλάδα. Διότι εδώ καλούμαστε, η πρόκληση, οι δηλώσεις της κυβέρνησης ήταν στην κατεύθυνση συμπαράταξης με την Τουρκία και την Αλ Κάϊντα για να χτυπήσουμε ποιούς ; Την Συρία η οποία σε

όλες τις προηγούμενες φάσεις και με υπογραφές Ανδρέα Παπανδρέου και τα λοιπά συμμετείχε στην υποστήριξη της Κύπρου. Να συμμετέχουμε σε βομβαρδισμούς και σε εξόντωση των χριστιανικών πληθυσμών στην Συρία, οι οποίοι όταν τους ρωτάς, τι είστε εσείς ; απαντούν, Ρούμ, Ρωμιοί. Αυτά δεν δικαιούνται να τα κάνει η κυβέρνηση χωρίς να υπάρξει σοβαρός διάλογος στην χώρα, χωρίς να υπάρξει σοβαρός προβληματισμός, χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν οι γεωστρατηγικές και περιφερειακές συντεταγμένες και παράμετροι και βέβαια το διεθνές δίκαιο. Η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια, τις τελευταίες δεκαετίες έχει καταφέρει στην περιοχή να αναγνωρίζεται σαν παράγοντας σταθερότητας και αυτό γίνεται επειδή η Ελλάδα σε όλες τις περιφερειακές και τις διεθνείς περιπέτειες της περιοχής πάντοτε τάχθηκε υπέρ του διεθνούς δικαίου. ακόμη και τις στιγμές που σύρθηκε, όπως στην περίπτωση της Σερβίας, είχε επικαλεσθεί διεθνές δίκαιο. Σήμερα λοιπόν η προπέτεια με την οποία κάποιοι πολιτικοί να που, πως συμμετέχουμε και δήλωσαν πρόθυμοι, όταν το βρετανικό Κοινοβούλιο είπε όχι, θα πρέπει να ελεγχθεί. Χρειάζεται σοβαρή συζήτηση και αυτή η συζήτηση θα πρέπει να γίνει και στα Δημόσια φόρα και βέβαια στο κατ'εξοχήν Δημόσιο φόρο το οποίο έχει την εντολή από το λαό να παίρνει αποφάσεις για αυτά τα κρίσιμα ζητήματα γεωστρατηγικής πολιτικής, αλλαγής της γεωστρατηγικής πολιτικής, ζητήματα που αφορούν τη συμμετοχή σε πόλεμο. Και αυτό είναι η Βουλή. Άρα έχει πολύ μεγάλη σημασία να ξέρουμε τι γίνεται στην Συρία, ποιοί παλεύουν με ποιούς, να ξέρουμε ότι αυτός ο οποίος κερδίζει δεν έχει λόγο να προκαλέσει διεθνή παρέμβαση, δηλαδή να ξέρουμε πως, να υποψιαζόμαστε πως μπορεί όλη αυτή η ιστορία, την οποία επικαλούνται για παρέμβαση, εννοώ τα χημικά, ότι ενδέχεται να είναι προβοκάτσια, όπως αποδείχθηκε μετά τον πόλεμο και την εισβολή στο Ιράκ, ότι με βάση ψέματα και ψευδείς εκθέσεις και προβοκάτσια έγινε ο καταστροφικός για τους Αμερικανούς και για την περιοχή πόλεμος στο Ιράκ και να μπορούμε να κρατούμε την αξιοπρέπειά μας σαν λαός, να τηρούμε την ιστορική μας διαδρομή, τις ιστορικές μας συμμαχίες, να ξέρουμε γεωστρατηγικά σε ποια πλευρά είμαστε και να σεβόμαστε το διεθνές δίκαιο.

Δημοσιογράφος : Και στην κατάσταση που βρισκόμαστε τώρα, οι τελευταίοι που θα έπρεπε να συζητούν ένα τέτοιο θέμα, θα ήμασταν εμείς. Αν μη τι άλλο δηλαδή πέρα από τα οικονομικά και μόνο με το θέμα που υπάρχει με τους μετανάστες, με τους πρόσφυγες. Ήδη το ένα τρίτο των Σύριων έχει φύγει από τις εστίες του. Πάρα πολλοί θα μεταφερθούν και εδώ. Θα διογκωθεί ακόμη περισσότερο το πρόβλημα εδώ. Δηλαδή οι τελευταίοι που θα έπρεπε να μιλάμε για ένα τέτοιο θέμα και αντιθέτως, ενδεχομένως θα έπρεπε λίγο να κάνουμε κινήσεις για να σβήσει η φωτιά και να δούμε πως θα αντιμετωπιστεί τώρα, αυτή την στιγμή το πρόβλημα των Σύριων προσφύγων, θα ήμασταν εμείς.

Μπόλαρης : Να σας πω πάνω σε αυτό για να ολοκληρώσω την δική μου οπτική. Σε εκείνη την περιοχή ο μεγαλύτερος εχθρός της Συρίας όλα τα προηγούμενα χρόνια ήταν το Ισραήλ. Το Ισραήλ λοιπόν όλο αυτό το διάστημα δεν έχει μιλήσει. Δεν είπε ότι θα συμμετάσχει. Δεν είπε ότι θα χτυπήσει. Απλώς έκανε αμυντικές κινήσεις προκειμένου να εξουδετερώσει πιθανών βλήματα τα οποία θα εκτοξευθούν. Καμία δήλωση από το Ισραήλ για συμμετοχή σε επέμβαση στη Συρία. Δηλαδή εάν κάποιος είχαν στοιχειώδη ψυχραιμία και λειτουργούσαν υπέρ της χώρας και αξιολογούσαν τα γεωστρατηγικά δεδομένα θα έπρεπε αν μη τι άλλο να σκεφθούν ότι το Ισραήλ που είναι δίπλα δεν μιλά. Και δεν δηλώνει πρόθυμο. Και να δούμε ότι η Κύπρος ζήτησε να μην χρησιμοποιηθούν οι αγγλικές βάσεις. Να λοιπόν που έχουμε δύο παραδείγματα, μικρών χωρών, η Κύπρος ιδιαίτερα, οι οποίοι δεν θέλουν να εμπλακούν σε αυτήν την διαδικασία.

Δημοσιογράφος : Διαβάζω την κύρια Γεννηματά, δήλωσε πριν από λίγο ότι είναι ανοιχτό το ενδεχόμενο ενημέρωσης της Βουλής για τη Συρία.

Μπόλαρης : Υπάρχει υποχρέωση από πλευράς της κυβέρνησης να ενημερώνει την Βουλή για την Συρία και για τις όποιες αποφάσεις που αφορούν την χώρα, την συμμετοχή ή μη, και με ποιούς τρόπους και με ποιους όρους, να πάρει απόφαση η Βουλή. Και όχι δηλώσεις οι οποίες θυμίζουν ιέρακες του Πενταγώνου.

Δημοσιογράφος : Κλείνοντας κύριε Μπόλαρη να πείτε και 2 λόγια για την προχθεσινή μέρα, για την 39η επέτειο του ΠΑΣΟΚ ;

Μπόλαρης : 3 του Σεπτέμβρη του 1843, πριν από 170 χρόνια στην Αθήνα έγινε επανάσταση. Ο στρατηγός Μακρυγιάννης και πολλοί αγωνιστές του 1821 βλέποντας τον τρόπο με τον οποίο ο Βαυαρός βασιλιάς Όθωνας και το σύστημα εξουσίας που είχε δίπλα του και ο στρατός τον οποίο είχε φέρει μαζί του εξαθλιώναν τον κόσμο και είχαν αντικαταστήσει την οθωμανική εξουσία με βαυαρική, οργάνωσε μαζί με τον συνταγματάρχη Καλλέργη και αφού είχαν ενημερώσει μία σειρά από πολιτικούς και στρατιωτικούς, επανάσταση. Αυτή η επανάσταση, στην οποία επανάσταση οφείλει το όνομά της και η πλατεία Συντάγματος ζήτησε και πέτυχε την εφαρμογή Συντάγματος για τη χώρα. Αν κανείς ασχοληθεί και δει τι συνέβαινε πριν την επανάσταση, ποιός ήταν ο δανεισμός της χώρας, που πήγαιναν τα χρήματα του δανεισμού της χώρας, που αντί να πάνε για την ανάπτυξη, για την ανακούφιση του λαού, πηγαίνανε για να συντηρείται βαυαρικός στρατός, δηλαδή εργαλείο μηχανισμού επιβολής πάνω στους Έλληνες, αν κανείς πληροφορηθεί ότι ο Όθωνας όταν είδε τους επαναστάτες στην πλατεία Συντάγματος έδωσε εντολή να μεταφέρουν τα πυροβόλα για να αντιμετωπίσει και να μακελέψει την Αθήνα και αν δει ότι δεν έγινε το μακελειό με τα πυροβόλα γιατί αυτός ο οποίος πήρε την εντολή να μεταφέρει τα πυροβόλα, αρνήθηκε, αυτομόλησε και πήγε στους επαναστατημένους στους επαναστάτες, θα καταλάβει ότι σήμερα στην χώρα εφαρμόζεται 170 χρόνια μετά ξανά ένα πρόγραμμα βαυαρικό με ξένα δάνεια, με λογικές οι θέσεις, με αποπληρωμές, με μηχανισμούς επιβολής και θα δει πόσο ανατριχιαστικές είναι οι ομοιότητες. Εσείς όμως δεν με ρωτήσατε για αυτή την 3η του Σεπτέμβρη, με ρωτήσατε για την 3η Σεπτέμβρη του 1974 όπου ο Ανδρέας Παπανδρέου επέλεξε την συγκεκριμένη μέρα, επέλεξε τη μέρα της επανάστασης για το Σύνταγμα, για να ανακοινώσει την ίδρυση του Σοσιαλιστικού κόμματος, του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού κινήματος. Ιδρύθηκε τότε ένα κίνημα, ένα κόμμα, ένα Σοσιαλιστικό κόμμα το οποίο είχε σαν στόχο και νομίζω ότι για ένα μεγάλο διάστημα πέτυχε να το κάνει, πέτυχε να εκφράσει τους μικρομεσαίους Έλληνες. Αυτή ήταν η έκφραση του Ανδρέα, η έκφραση του

ιδρυτή. Θέλησε να εκφράσει τους μη προνομίου Έλληνες, θέλησε να ενώσει τον ελληνικό λαό ο οποίος κουβαλούσε μέχρι τότε τις πληγές του εμφυλίου, τις πληγές του διχασμού, αναγνώρισε την Εθνική Αντίσταση, πέτυχε να ξεπεραστούν διχαστικές λογικές και καταστάσεις και απευθυνόταν στον μικρομεσαίο Έλληνα. Ο Αντρέας αρεσκόταν όταν ήταν στο βήμα, όταν μιλούσε είτε απευθυνόμενος από την πλατεία στους πολίτες, είτε μιλώντας στην Βουλή, να αναφέρει και τις κοινωνικές ομάδες που ήθελε, που επεδίωκε και σε μεγάλο βαθμό πέτυχε να εκφράσει, Τον εργάτη, τον αγρότη, τον μικρομεσαίο, τον έμπορο, τον επιστήμονα, τον συνταξιούχο, την νοικοκυρά, την νεολαία, τον καλλιτέχνη. Τα κόμματα δεν είναι όμως όπως καταλαβαίνετε και εσείς, δεν είναι σημαία, δεν είναι τίτλος. Το κόμμα είναι πολιτική και πολιτική όχι σαν διακήρυξη, αλλά σαν καθημερινή εφαρμοσμένη πράξη. Τα κόμματα κρίνονται από το πως παρεμβαίνουν υπέρ των συμφερόντων των κοινωνικών ομάδων που θέλουν να εκπροσωπήσουν, καθημερινά στη Βουλή, στα υπουργεία, στην νομοθέτηση, στην διοίκηση. Αυτό το οποίο λειτουργεί σήμερα με τις σημαίες και τα σύμβολα του κινήματος που ιδρύθηκε 3 του Σεπτεμβρίου 1974 δεν έχει τίποτα κοινό στην πολιτική του με τη διακήρυξη, με τα προγράμματα, με την στόχευση που είχε το κίνημα που ιδρύθηκε 3 Σεπτεμβρίου του '74 από τον Ανδρέα Παπανδρέου. Για αυτό άλλωστε και οι πολίτες εκφράζουν την διαφοροποίησή τους. Να μην πω άλλη λέξη. Στέλνουν μηνύματα, δημοσκοπεία. Και λένε, οκεί, αφού δεν θέλετε να μας εκφράσετε, εμείς δεν έχουμε πρόβλημα, απλώς δεν σας στηρίζουμε, Γιατί στη Δημοκρατία, στην κοινοβουλευτική Δημοκρατία, τα κόμματα υπάρχουν γι αυτό. Για να εκφράσουν πολίτες, να εκφράσουν κοινωνικές ομάδες, να εκφράσουν οικονομικές ομάδες, οικονομικές συσσωματώσεις. Να εκφράσουν τις αγωνίες, τα προβλήματα, τον προβληματισμό, την προοπτική των πολιτών και των κοινωνικών ομάδων. Γι 'αυτό και βλέπεται να υπάρχουν τα κόμματα τα οποία εκφράζουν το μεγάλο κεφάλαιο, υπάρχουν κόμματα που εκφράζουν μικρομεσαίους, υπάρχουν κόμματα τα οποία είναι της εργατικής τάξης. Σήμερα λοιπόν ο μικρομεσαίος Έλληνας, ο οποίος έδωσε μάχες για να στηριχθεί η παράταξη που ιδρύθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου του '74, διαπιστώνει ότι το υπόλοιπο το οποίο υπάρχει δεν έχει αγωνία για να τον εκφράσει. Γι 'αυτό και βλέπετε ότι γίνεται ένας διήμερος

εορτασμός, αλλά αυτός ο διήμερος εορτασμός στερείται του κρίσιμου, του βασικού. Το κρίσιμο και το βασικό πιο είναι ; Μια έντιμη τοποθέτηση, πολιτική τοποθέτηση, που κοιτάζει στα μάτια τους πολίτες και με εντιμότητα, με αιματηρή αυτοκριτική, λέει, παραλάβαμε αυτό, έγινε αυτό, υποκύψαμε εκεί, εκβιαστήκαμε εκεί, έχει γίνει λάθος εκεί, σήμερα το πρόβλημα είναι εδώ, πρέπει να κάνουμε αυτό. Αντ' αυτού βλέπετε μια ατελείωτη καθημερινή διαδικασία ποιος θα συνεργαστεί με ποιόν, ποιός θα πάει με ποιόν. Δηλαδή αυτό που σας είπα ξεκινώντας την συζήτηση, γίνεται πολλή φασαρία για ζητήματα μόνο διαχείρισης. Έλλειμμα πολιτικής. Μα τα κόμματα το ξαναλέω, οι πολιτικοί, οι υπουργοί, οι βουλευτές, οι οργανώσεις υπάρχουν για να εκφρασθεί πολιτική και η πολιτική έχει σχέση με το σήμερα της χώρας, με το αύριο της χώρας, που σημαίνει το σήμερα των πολιτών, το αύριο των πολιτών, το σήμερα της επιχείρησης, το αύριο της νεολαίας που σπούδασε, που έχει τα προσόντα και θέλει να πάει μπροστά ο τόπος. Εάν αυτό δεν το συζητούμε, εις μάτην όλα τα άλλα. Η πρόκληση λοιπόν είναι εδώ. Η λύση θα δοθεί. Η χώρα μπορεί να είναι σε περιδίνηση κρίσης αλλά έχει και πολίτες που μπορούν και γεωστρατηγική θέση και δυνατότητες και στον πρωτογενή τομέα και στον τομέα της μεταποίησης και στον τομέα του τουρισμού και μια εξαιρετικά μορφωμένη νεολαία, την πιο μορφωμένη νεολαία στον κόσμο έχουμε. Και από πτυχία και μεταπτυχιακά και γλώσσες και πληροφορική. Σχέδιο χρειάζεται, δηλαδή πολιτική χρειάζεται. Η πρόκληση είναι αυτή. Εδώ μένουμε, εδώ θα παλέψουμε, παρά τα λάθη που γίνονται.